

Dlaczego chrześcijanie powinni zachowywać Prawo (odcinek 32) – Struktura wiary (Część 1) – 6 marca 2024

Poniższy tekst jest przesłaniem z Corner Fringe Ministries, które wygłosił Daniel Joseph.

Tłumaczenie PL: Gorzowskie Centrum Biblijne – **1 września 2025**

Części tego dokumentu zostały przeredagowane z nagrania wideo, aby lepiej przedstawić całościowe, pisemne opracowanie. Szczególną uwagę zwrócono na zachowanie oryginalnego kontekstu, jednak ten dokument nie jest zapisem dosłownym. Wersety biblijne zaznaczone są na brązowo, inne cytaty na niebiesko. Dlatego zaleca się wydrukowanie tego dokumentu w kolorze. Słowa hebrajskie są zazwyczaj opatrzone transliteracją na język angielski. W większości przypadków hebrajski należy czytać od prawej do lewej.

Witamy wszystkich w trzydziestym drugim odcinku naszej serii „Dlaczego chrześcijanie powinni zachowywać Prawo.”

Dziś przejdziemy do Listu Jakuba. Przyjrzymy się sporej części rozdziału drugiego. To zajmie nam kilka odcinków, ponieważ Jakub ogłosił zasadę, która jest naprawdę fundamentem wiary. Jest ona kluczowa dla poprawnej teologii chrześcijańskiej; powiedziałbym, że to kwestia życia i śmierci. Nie mogę w żaden sposób przesadzić, podkreślając, jak ważna jest ta zasada, szczególnie w tej dyskusji o tym, dlaczego chrześcijanie powinni zachowywać Prawo.

Jakuba 2:14a — Jakub powiedział — **Jaki z tego pożytek, bracia moi, jeśli ktoś mówi, że ma wiarę, a nie ma uczynków?**

Jakub użył tutaj słowa „wiara” w określonym kontekście. Mówił o wierze czysto intelektualnej. To jest wiara, która nigdy nie przekłada się na działanie. Nie może być widziana ani odczuwana przez innych. Jest po prostu ideą w umyśle. Jakub zadał pytanie: „Czy taka wiara przynosi pożytek?” To pytanie retoryczne, bo odpowiedź brzmi: nie. W rzeczywistości, w zakończeniu tego rozdziału zobaczycie, że to właśnie jest prawda. Więc zdradzam wam od razu wniosek.

Ale rzecz staje się naprawdę interesująca w tym, co Jakub powiedział dalej. Dorzucił pytanie w tandemie do tego, które właśnie zadał. I tu zaczyna się robić radykalnie, bo zobaczcie, o co zapytał:

Jakuba 2:14b — **Czy sama wiara może go zbawić?**

Gdybyśmy chcieli skupić się tylko na pierwszym pytaniu, moglibyśmy pomyśleć, że chodzi o twoją wiarę i o to, czy jest ona pożyteczna, czy nie. Niektórzy mogliby

argumentować: „Mówimy tylko o wierze pożytecznej albo niepożytecznej, a skoro to wciąż wiara, to nie jest to kwestia zbawienia.” Nie chcą, byś uczynił z tego zagadnienie o charakterze zbawczym.

Ale ponad wszelką wątpliwość — to jest kwestia zbawienia, ponieważ następne pytanie Jakuba brzmi: Czy taka wiara, która jest tylko intelektualna, może zbawić człowieka? Zdradzę puentę od razu: wniosek Jakuba brzmiał: nie. To podnosi całą tę dyskusję na zupełnie inny poziom, ponieważ według Jakuba wiara, która nie ma działania, wiara, która nie ma uczynków, w ogóle nie jest wiarą. I to jest naprawdę radykalnie kontrowersyjne! Nie jest tajemnicą, że Jakub, a konkretnie ten fragment w 2. rozdziale, wzbudził ogrom dyskusji i sporów.

Historycznie rzecz biorąc, Marcin Luter uważał ten list za „słomiany list.” Luter nie przywiązywał takiej samej wartości doktrynalnej do Listu Jakuba, jak do Listu do Galacjan czy do Rzymian, ponieważ Jakub wprowadził koncepcję uczynków, jakby były częścią zbawienia. I tu robi się radykalnie, bo kiedy czytamy listy Pawła, czy to Galacjan 2, czy Rzymian 3, znajdujemy takie słowa:

Rzymian 3:28 — Tak więc uważamy, że człowiek zostaje usprawiedliwiony przez wiarę, bez uczynków prawa.

Galacjan 2:16 — ...abyśmy zostali usprawiedliwieni przez wiarę w Mesjasza, a nie przez uczynki prawa; gdyż przez uczynki prawa nie będzie usprawiedliwione żadne ciało.

A jednak, gdy czytamy fragment w Jakuba 2, wygląda na to, że Jakub mówi coś w bezpośredniej opozycji do tego, co Paweł przedstawił. Luter znacznie większy ciężar i nacisk kładł na Galacjan i Rzymian niż na Jakuba, ponieważ pojawia się tu pozorna sprzeczność. Ale żeby uprzedzić wszelkie dyskusje — nie ma sprzeczności między tym, co apostoł Paweł powiedział w Galacjan i Rzymian, a tym, co powiedział Jakub w swoim liście. Absolutnie żadnej. W rzeczywistości Paweł i Jakub doszli do identycznego wniosku. Jedyna różnica była taka, że podeszli do tego zagadnienia z dwóch zupełnie różnych stron. Zajmowali się dwoma różnymi problemami. Zobaczycie to, gdy zaczniemy odkrywać kolejne warstwy.

Jakuba 2:15-16 — Jakub odpowiedział — Jeśli brat albo siostra są nadzy i pozbawieni codziennego pokarmu, a ktoś z was powie im: „Idźcie w pokoju, ogrzejcie się i nasyćcie,” ale nie dacie im tego, czego potrzebuje ciało — jaki z tego pożytek?

Innymi słowy, jaki pożytek przynosi twoja koncepcyjna wiara, zamknięta tylko w twoim umyśle, twojemu bratu? To znów jest pytanie retoryczne. Żaden. Masz to, czego twój brat potrzebuje, a jednak tylko mówisz: „**Będę się za ciebie modlił. Niech Jezus ci błogosławi. Będę pamiętał w modlitwie, aby Bóg cię zaopatrzył.**” Poczekaј chwilę. Masz to, czego twój brat potrzebuje. Masz okazję okazać mu miłość, wesprzeć go i być

stróżem swego brata. Ale jeśli tego nie robisz, Jakub mówi: „Twoja wiara, którą deklarujesz w Jezusa, nie jest prawdziwa.” W rzeczywistości, posłuchajcie jego następnych słów:

Jakuba 2:17 — Tak też wiara, jeśli nie ma uczynków, martwa jest sama w sobie.

Wiara bez uczynków jest martwa. Innymi słowy, moja koncepcyjna wiara w moim umyśle (przekonanie, że Jezus jest Panem) jest gnijącym trupem, jeśli nie towarzyszy jej działanie, jeśli nie przejawia się w miłości i nie daje się odczuć.

Jakub właśnie ogłosił fundamentalną zasadę tego, co nazywam strukturą wiary. Struktura tego, czym jest prawdziwa, biblijna wiara, zawiera dwa elementy. Jak zawsze, wszystko opiera się na świadectwie dwóch lub trzech — to dotyczy także wiary. Wiara składa się z elementu przekonania w umyśle, że Jezus jest zarówno Panem, jak i Zbawicielem, że został ukrzyżowany za twoje grzechy i zmartwychwstał trzeciego dnia — oraz z elementu działania, czyli posłuszeństwa Bożemu Prawu (Jego przykazaniom), albo inaczej mówiąc — działaniom w miłości.

Pamiętajmy, co czytamy w Mateusza 22:37-39 — Jezus powiedział do niego: Będziesz miłował Boga, swojego Boga, całym swoim sercem, całą swoją duszą i całym swoim umysłem. To jest pierwsze i największe przykazanie. A drugie podobne do niego: Będziesz miłował swego bliźniego jak siebie samego.

Ta struktura wiary rozbrzmiewa od Księgi Rodzaju aż po Objawienie. Im bardziej rozumiesz i widzisz, jak często występuje ona w Piśmie, tym większą jasność zyskasz, jeśli chodzi o solidną teologię chrześcijańską.

Będą pewne fragmenty, takie jak w Jakuba 2, czy w Galacjan i Rzymian, które mogą wyglądać na sprzeczne, ale kiedy rozumiesz strukturę wiary i że jest to prawdziwa zasada rządząca w Piśmie, wtedy dostrzegasz, że nie ma żadnej sprzeczności. W rzeczywistości List Jakuba i List do Rzymian są w doskonałej harmonii.

Chcę zacząć odkrywać kolejne warstwy i pokazać wam różne przykłady tej struktury wiary w Piśmie, ale aby to zrobić, musicie wrócić na kolejny odcinek, bo na dziś to wszystko. Niech Bóg błogosławi i strzeże was.

KONIEC ODCINKA 32